

Borger Haavardsholm

1919 - 2007

TEKST

Einar Moe

PUBLISERT 1. april 2008

Borger Haavardsholm døde like før jul, i sitt 89. år, etter et langt og innholdsrikt liv i tjeneste for lidende mennesker. Han var utdannet magister i psykologi i 1946.

Borger var en av de nyutdannede unge psykologene som etter krigen med iver og entusiasme engasjerte seg i arbeidet for, og oppbyggingen av, et psykisk helsevern for barn og unge. 33 år gammel, i 1952, ble han av Sosialdepartementet oppnevnt som medlem av «Utvalget for Psykisk barnevern» som avga en innstilling som vi har kalt «Milepælen» fordi den var grunnleggende for hvordan norsk barnepsykiatri ble bygget opp i årene som fulgte.

Etter eksamen var han en kort tid assistent hos professor Harald Schjelderup. Senere var han i noen år ansatt ved Skolepsykologisk kontor i Oslo, og han var lektor ved Norges kommunal- og sosialhøgskole. Han var dessuten utdannet i karakteranalytisk vegetoterapi, etter å ha gått i lære både hos Reich-disippelen Ola Raknes, hos den noe utradisjonelle psykoanalytikeren Odd Wåge Havrevold, og til slutt hos Nic Waal, også kalt «barnepsykiatriens mor i Norge»

Borger ble senere ansatt på Nic Waals Institutt (NWI) og skulle bli en viktig medarbeider for utviklingen av institusjonen som et kompetansesenter innenfor barnepsykiatrien. Han representerte et faglig mangfold både som kliniker, veileder og seminarleder, og han var en nybrottsmann innenfor familierapi.

Han bidro med artikler i en rekke fagbøker om psykoterapi, fra kroppssorientert psykoterapi til familierapi i tiden fra 1975 til 1993.

Borger Haavardsholm var en kunnskapsrik, men også meget klok mann, og en omsorgsfull kollega og veileder. Han var en utpreget godviljens mann som i faglige stridigheter og motsetninger kunne megle og bringe til forsoning. Mange barn, unge og familier tenker med takknemlighet på den hjelpen de fikk av Borger Haavardsholm, og mange er de kollegaer i barnepsykiatrien og psykiatrien som kan takke ham for den faglige plattform de har hatt i sitt senere virke.

I den siste tiden han levde, var han sterkt svekket, blant annet av meget lav blodprosent. Men han gikk sine daglige turer helt til det siste, og symbolsk nok til det huset der Nic Waal (den gang Nic Hoel) og Sigurd Hoel i sin tid bodde. Han fikk en smertefri og fredelig død.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 45, nummer 4, 2008, side 498

TEKST

Einar Moe, Tidligere sjefpsykolog og leder v/NWI